

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.laltraeditorial.cat/wp-content/uploads/2022/08/SAPIENS-26-10-22.pdf>

<https://www.lavanguardia.com/encatala/20221112/8603929/eduard-marquez-1969-novela-documental.html>

<https://www.vilaweb.cat/noticies/1969-eduard-marquez-analisi-joan-josep-isern>

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Collectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

30 de maig de 2024, 21h.

Moderador: Andreu Loncà

EDUARD MÁRQUEZ

1969

Barcelona 1960. És autor de llibres de poesia, reculls de contes i novel·les per a nens i adults.

Una primera dedicació a la poesia (*La travesia innecessaria*, 1991 i *Antes de la nieve*, 1994, ambdues obres en castellà) ha marcat la particular forma de l'autor d'entendre la literatura: una poètica del "menys és més". Una prosa aparentment senzilla, sòbria i de frases contundents caracteritza un estil elíptic, sintètic i carregat

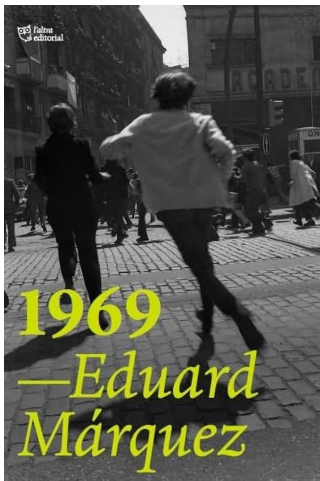
de densitat lírica, en què s'ha eliminat tot el que no és necessari per arribar a la concisió extrema. L'objectiu d'Eduard Márquez és narrar amb els mínims elements possibles: assolir una llengua transparent i nítida en què no sobri res. Una conseqüència d'aquest compromís estilístic per l'austeritat és l'obsessió per la paraula justa, l'expressió precisa i la depuració lèxica. A això s'afegeix la preocupació per la musicalitat i l'eufonia del text en prosa que cerca eliminar repeticions i cacofonies. El resultat de tot aquest treball rigorós de l'autor sobre la llengua, molt semblant al del poeta, és una estilització del llenguatge narratiu que l'apropa al llenguatge poètic i que fa possible que les seves novel·les es puguin llegir com un poema.

Aquest compromís formal s'estén també als engranatges narratius. L'autor dissenya amb precisió d'enginyer estructures narratives d'una eficàcia aclaparadora que respecta escrupolosament, però que després fa invisibles al lector, que només gaudeix del flux d'un text que sembla brollar espontàniament.

El mètode de treball que hi ha darrera de tot plegat és molt exigent: rigor, minuciositat, perfeccionisme, lentitud, acurat disseny dels artefactes narratius, corregir tant com sigui necessari. Una forma de fer que quadra perfectament amb l'ètica de l'autor, que respecta l'ofici, valora la feina regular del dia a dia i defensa que els lectors es mereixen un treball honest. No és estrany que el temps mitjà de redacció de les seves novel·les sigui de tres anys i que cap d'elles superi les 150 pàgines. La voluntat d'estil és clara tant en els dos primers reculls de contes com en les tres novel·les per a adults que ha publicat fins ara, però també és present en les nou novel·les escrites per a nens.

Tot això fa que les narracions d'Eduard Márquez exigeixin del lector una atenció constant i sostinguda, que no permet posar el pilot automàtic. Són obres molt intenses i que poden i demanen ser llegides d'una tacada. (Javier Cisneros. Lletre UOC)

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Veus de la ciutat

Eduard Márquez ofereix a '1969', una obra polièdrica i innovadora, una visió de la transició a Barcelona

Eduard Márquez és autor de llibres de poesia, narracions per a nens, reculls de contes i novel·les. Això en fred. Gratant una mica, és un autor diferent, fa l'efecte que obsessiu, un orfebre de la llengua, un creador inconformista amb el ferm convenciment que cal “aportar alguna cosa, amb risc, amb ambició”. I si per aconseguir-ho ha d'estar onze anys

sense publicar, ho fa. I si per estar convençut del canvi que s'ha proposat com a autor ha de desaparèixer de l'obra “conceptual, narrativa i estilísticament”, ho fa. I el resultat és *1969*, que ha publicat L'Altra i, en versió castellana del mateix autor, Navona.

1969 és una novel·la calidoscòpica que retrata la “complexa, vibrant, esgotada i també plena d'esperança Barcelona tardofranquista”. “No té narrador, ni punt de vista, ni plantejament, nus i desenllaç, però és una novel·la, construïda amb tensió narrativa i emocional”, defineix Márquez.

“*1969* narra la Barcelona d'aquell any en tota la seva complexitat i pluralitat d'aspiracions i de somnis més o menys col·lectius: el combat polític, de l'extrema dreta a l'extrema esquerra; la lluita obrera, veïnal i estudiantil; les reivindicacions de les dones, dels homosexuals i dels presos; l'experimentació artística; el rupturisme familiar i sexual; la reivindicació ecològica, la recerca espiritual i la conquesta del carrer i dels espais públics amb manifestacions, festes i concerts”, explica Eugènia Broggi, editora de L'Altra, que ha acompanyat Márquez des de fa anys en aquest procés creatiu tan complex.

Per a Ernest Folch, editor de Navona, “*1969* és un exercici inèdit a casa nostra i a Europa, un dels projectes literaris més importants en aquest país de les últimes dècades, després de tants anys de pensar-lo, documentar-lo i construir-lo”.

“Al principi, la meua intenció era escriure una novel·la coral, però, un cop acumulats centenars de llibres i d'articles, centenars de dies als arxius i a les biblioteques –tinc més de 25.000 fotocòpies, a 20 cèntims cada una, per cert–, centenars d'hores d'entrevistes, centenars de fulls de notes, el procés creatiu es va convertir en un carreró sense sortida”, i aquest va ser un dels diversos guarets a què Márquez es va obligar.

El segon intent tenia quatre potes: la ficció, la documentació, els testimonis que ell havia entrevistat i un joc metaliterari en què l'autor apareixia abocant reflexions sobre el que estava creant. També va caure. “Soc un autor fràgil, però tossut.”

Finalment va trobar la manera que li funcionava i que no traïa cap de les intencions creatives. “El tercer intent va sorgir en adonar-me que la Barcelona que volia narrar només necessitava els seus protagonistes i que, per tant, només podria ser novel·lada si aconseguia la màxima pluralitat de punts de vista: testimonis, discursos, cartes, informes, sentències, decrets, sermons, permisos, manifestos, proclames, manuals, entrevistes, enquestes... Veus. Només veus. La vida en tota la seva varietat d'aspiracions, de fracassos, de renúncies, de compromisos, de pors, de mentides, de sacrificis, de coratges, d'hipocresies, d'abusos, d'indignitats, de traïcions, de victòries... I llavors sí que, per fi, tot va funcionar.” Havien passat onze anys. Més de vint, si comptem des que va tenir clar que volia escriure sobre la transició, en concret a Barcelona. “El *1969* va ser el començament del final de la dictadura. Però no he volgut fer una novel·la política, de denúncia, he volgut que contingui totes les veus, sense protagonistes.” El projecte és previst que tingui continuïtat, però d'això ja en parlarem més endavant.

Aconseguir una funció narrativa partint de testimonis anònims i documents de tota mena, un rere l'altre, demanava “un enorme exercici d'assemblatge”, i és com Eduard Márquez ha pogut oferir “una riuada de vida”.

Lluís Llorc

El Punt Avui, 5 de novembre de 2022